

זיהום האוויר בהסתדרות

"החבר מסיס בא לזהם את האוויר בהסתדרות", אמר החבר יצחק בן-אהרון, בעת שסיימתי את דברי, כחבר הוועד הפועל, בישיבה הראשונה אחרי בחירתו לתפקיד זה.

החבר יצחק בן-אהרון היה המזכיר הכללי של ההסתדרות והחבר מסיס, אנוכי, היה נציגה הנבחר של סיעת-מיעוט, שצברה 1.4 אחוזים מהקולות לוועידת ההסתדרות בשנת 1969.

זעמו של המזכיר הכללי פרץ, מפיו של האוראקול מגבעתיים, שעה שהקשיב לדברי בנושא מימון המפלגות ההסתדרותיות. אמרתי, שמפלגות המיעוט מהליכוד ועד ר"ח תקבלנה את ההקצבה המוקצבת להן בעוד שהמפלגות המיוצגות בוועד המרכז — העבודה, מפ"ם, הליברלים העצמאיים והפיקציה המפא"ית של העובד התי — תקבלנה גם את ההקצבה השוטפת, בהתאם למשקלן האלקטוראלי ונוסף על כך תקבלנה מלווינים של ל"י בצורת משרדים, טלפונים, משרות והוצאות שוטפות של אלפי הפקידים המפלגתיים, שי שובו במנגנוני ההסתדרות, חברת-העובדים, קופת-חולים, "הפועל", מועצת-הפעולות והנוער-העובד.

מאותה עת, בשנת 1972 התחלתי, "לזהם" את האוויר בהסתדרות עד לפרישתי מהוועד-הפועל, בחורף 1974, המשכתי לעבור עבירות חמורות על חוק-כנופיץ נוסח-בן-אהרון: הבאתי, כהצעות לסדר-היום, בזו אחר זו, את פרשת השימוש הבלתי ציבורי בכספי ההסתדרות לבנין בתי-פאר במסגרת, "שיכון עובדים", הביזבוז "ראותני של קופת-חולים השקועה בחובות וגרעונות עד צוואר, המעורבות הבלתי דרושה לחברי ההסתדרות של "חברת העובדים" במאות אלפי חברות-ענק שלחברי ההסתדרות אין כל טובת הנאה מה"בעלות" עליהן.

דרשתי לקבל, כחבר הנהלת חברת-העובדים, את המאזנים והדיונים והחשבונות הכספיים של "החברה" ושל החברות שהיא מחזיקה בבעלותן ובהנהלתן. תבעתי, כחבר, "הוועד המפקח" של קופת-חולים, לקבל את רשימת החובות וסעיפי הכיסוי של הקופה. בעשרות ההצעות לסדר היום, התלוות למבקר ההסתדרות, הביורוקר בוועדת הביקורת המרכזית, הפניות לבתי-המשפט המחוזיים, היתה התשובה אחידה: "אין כל בסיס לתלונה, לתביעה, לביורר, להצעה, לבקשה..." המשיב, היה תמיד המזכיר-הכללי של ההסתדרות, החבר יצחק בן-אהרון.

עכשיו, יושב החבר אשר ידלן במעצר חקירה. החבר צבי רכטר, שנחקר במספרה, מועסק כיועץ ומפקח של קופת-חולים, כשתיקו נסגר/לא נפתח. המשטרה ומוסדות הביקורת של ההסתדרות חוקרות בפרשיות, "שיכון עובדים" ואת החבר אברהם עופר. אפילו גיוס כללי למחלקת החקירות הכלכליות של המשטרה, של מאות אלפי רואי חשבון, עורכי דין וצבא של חוקרים ובלשים לא יביא לניקיון של אורוות הקולס ההסתדרותיות. היכן החבר יצחק בן-אהרון? בפעם האחרונה כש עקבתי אחרי צאתו ובואו של הדיק מגבעתיים, קראתי בעתונות העברית כי ביקר בליסבון ופגש עם מנהיגים סוציאליסטיים של פורטוגאל. היכן החבר אהרון אפרת? החבר יהושע וושצ'ינה? החבר יהודה יודין? הרב מנחם הכהן? החבר אהרון הראל? החבר נתן ארמולניו? החבר רפאל בן שמחון? — כל אלה הם (אשר אחרים) היו חברי הוועד-המרכז, בעת שהחברים עשו ידלן, צבי רכטר, אברהם עופר (עם הרבה אחרים) עשו כבתוך שלהם בקופת-חולים, ב"הפועל", בחברת העובדים, ב"סולל-בונה" ובמאות אלפי חברות והמפיץ לים ההסתדרותיים האחרים. כל אלה היו חברי הוועד המרכזי והצביעו יחד על סיעותיהם, כעדר ממושים שחבאתי כדי לדון במבול השחיתות, אי השדרים העדר המסמכים, הדו"חות והחשבושים למתרחש באימי פריה הענקית של העובדים השכירים במדינת ישראל. שהאל הכל יכול של מפלגת העבודה, שם את בן-אהרון וחבר מעיני להגן עליה מפני מזימת האוויר, נוסח אלכס מסיס וסיעת העולם הזה כוח חדש.

בשנים 1972-3 הבאתי לידיעת מזכיר ההסתדרות ומבקר ההסתדרות כי החבר צבי רכטר ואתו אחד ממנהלי "סולל-בונה" בשם ארנר, חברים ומנהלים בשר-רה ארוכה של חברות, שבעלי המניות שלהן הן חברות הרשומות בוואדו. לוסה לתלונתי היו התקנים ריש-מיים ומצולמים מגוני רשמי-החברות בירושלים אצל משרד-המשפטים. בכל פעם ענה לי החבר יצחק בן-אהרון, או מבקר ההסתדרות החבר שלמה שטנגר, בשמו של הנביא מגבעתיים, כי "אין כל בסיס" או "אין כל הצדקה" או "אין כל בסיס" לתלונתי.

כנחשמה פרשת הטורות הכפולים של רכטר — רוזנבוים ואחרי שהובר ש"סולל-בונה", רכטר וואדו הם שמות נרדפים — כתבתי שוב למזכיר החדש של ההסתדרות, ירוחם משל, ושאלתי אותו האם להגיע הזמן לחקור את מבקר-ההסתדרות בכבודו ובעצמו, או פשוט לפטרו — קודם כל — בגלל חוסר מיומנות מקצועית. כיצד יתכן, כתבתי, שחבר מן השורה של הוועד-הפועל, ללא מנגנון חקירות ואמצעים, יכול היה

למצוא את המסמכים הרישמיים של שותפויות-ואדו של רכטר-ארנר ואילו מבקר-ההסתדרות, בראש המנר נון שלו, לא מצא את העדויות והמסמכים המרשיעים בעצמו וגם לא אמת את המסמכים שהומצאו לו ע"י מזוהם האוויר ההסתדרותי.

ירוחם משל התחבא מאחורי ראש לשכתו, שלח כל מיני מכתבי-תשובה מתמקקים. חזרתי ושלחתי את העתקי מכתבי התשובות המזכיר הכללי אל המזכיר החדש של חברת-העובדים, החבר אפרים ריינר, ידידי משכבר הימים — אין תשובה.

אחרי מלחמת יום-הכיפורים דרש העם את ראשו של משה דיין. יצחק בן-אהרון היה אחד מראשי הדור-שיש דין צדק, חקירה, תוצאות, מסקנות. הוא צדק. משה דיין טען כי אין לו אחריות מקצועית על פעולות ומחדלי צה"ל, למרות שהיה שר הבטחון — האם יטען יצחק בן-אהרון טענות דומות, בעת שיובא לדין על מעשיו ומחדליו שלו בעת שכיהן כנביא הזעם (ונגד הזיהום) של ההסתדרות הכללית ומעמד הפועלים?

יצחק בן-אהרון הוא הנאשם מספר אחד בגליון האישים שיש להגיש נגד ההנהגה הממונה — או הנבחרת כביכול — של ההסתדרות ושלוחותיה: בחירתו הוותנתה בהפרדת תפקיד המזכיר-הכללי מתפקיד מזכיר חברת-העובדים. זה היה התנאי-בל-עורר של ראש מפא"י-דאז השר פנחס ספיר המנוח.

יצחק בן-אהרון ישבע שבועת שקר, אם יאמר במשפטו שלא ידע מדוע נתבע להסכים — והסכים — להפריד את תפקיד המזכיר (ההסתדרות) מתפקיד המזכיר (חברת-העובדים).

ראשי מפ"ם וראשי חטיבות אחרות העבודה ורפ"י בהסתדרות שותפים לפשע, ממש כשם שבן-אהרון הוא הנאשם הראשון — גם הם ידעו שאשר ידלן מונה ("נבחר") לתפקיד מזכיר חברת-העובדים כדי שהמפתח של הקופה ישאר בידי נציגו של הכליככול פנחס ספיר, שהעביר את שרביט המלכוד עם מפתח הקופה לנציגו הכל יכול, עלי אדמות, יהושע רבינוביץ.

אנחנו, חברי ואנוכי, המשכנו לזהם את האוויר בהסתדרות גם בשנת 1973. מן העתון נודע לנו על מינויו של החבר אשר ידלן לתפקיד יו"ר מרכז קופת-חולים. באותה עת כבר לא היה ידלן, שבבילנו, דמות מן העתונות והראדיו. אשר ידלן, מזכיר חברת-העובדים, היה שבבילנו — ובשביל חברים רבים אחרים של הוועד-הפועל — המזכיר שהשחן של חברת-העובדים, שהיה יושב על בימת הוועד המרכזי בעת ישיבות הוועד-הפועל, קורא בעתון בעת השיבה, מפריע בקול רם לדברי המשתתפים בוויכוח, מסתכסך בגלוי ולעני האולם כולו עם המזכיר הכללי של ההסתדרות.

היה זה אשר ידלן שכרת ברית, "התאום" עם התי אחרות בעלי-התעשייה, עם לשכת התיאום של המעסיקים, עם נציגי המעסיקים והמעבידים, עם משרד-האוצר, עם הבנקים, עם המשטרה — נגד האינטרסים של חברי ההסתדרות, שחברת העובדים שלהם הופקדה בחברו הכל יכולות ונותקה מהמזכיר הכללי והוועד המרכזי של הארגון הגדול ביותר במדינת-ישראל.

פנינו לבית-המשפט המחוזי בתל-אביב וביקשנו להריצא צרי-מיניה, שיאסור על כניסתו של אשר ידלן לתפקיד יו"ר מרכז קופת-חולים. בעת שהגשנו בקשה זו, בביתו של השופט אליהו מני, במוצאי שבת של קיץ 1972, קיננה בליבנו ההרגשה, שבאה לכלל ביטוי בתהיירים שאורי אבנרי ואנוכי הגשנו בשבועה לתיק בית-המשפט, שידלן נשלח לקופת-חולים (תפקיד שחברת העובדים) לא כדי להבריא את חולים המנויים ב"קופה" אלא להשתמש בקופה עצמה כאמצעי נוסף למימון מפלגת העבודה ושלוחותיה, כקרה-ברזל של אלה, שההשגחה העליונה (ספיר-רבינוביץ-בן-אהרון-חזן) הפקידה אותם לשמור על האוויר הנקי של ההסתדרות, המדינה ומימסדיה.

תוך כדי הביורר המשפטי של בקשתנו, נודע לנו כי הקואליציה הקדושה של המערך-גח"ל (חברי גח"ל מיוצגים במרכז קופת-חולים למרות שלא שותפו בוועד המרכזי של ההסתדרות) שינתה את תקנות "הקופה" כדי למנוע את אישום מחדש של הוועדה, הוועד המפקח והמרכז. מתוך קריאה ב"הארץ" (מאמרו של אמנון ברזילי, "איך נולדה השיטה" מראשון בנובמבר ש.ז.) נודע לי לראשונה, כי אחרי שביט המשפט המחוזי (השופט דבורין) פסל את השיטה הפסולה של שינוי תקנות הקופה וציווה על הרחבת המוסדות מחדש פי תוצאות הבחירות להסתדרות בשנת 1969, כינס אשר ידלן ועדת "מחסימים" ובה טיכונן (ויבע) את ההשתלטות המוחלטת שלו (ושל שולחיו) על קופת-חולים, כדי שיוכל לרושש ולבזו את הקופה החולה לטובת מפלגתו ושותפיה לשלטון.

כל זה היה ידוע כמובן לוועד המרכזי של ההסתדרות. צדיק-מפ"ם, החבר אהרון אפרת, היה יו"ר המרכז לשרותי רווחה של ההסתדרות ובתפקידו זה היה ממונה על קופת-חולים. חבריו למפלגה היו שותפים לכל פעולותיו ומעשיו של אשר ידלן ועכשיו הם בוודאי תובעים

את חלקם (למפלגה, לא לכיסיהם הפרטיים חס ושלום) מתוך כל העיסקות והסכומים שלא ידעו עליהן מלב-תחילה.

צדיק אחר, מי שהיו לו זכויות רבות במאבק המזוין של יהודי פולין, הפארטיזן סטיפן גראייק, ידע לעמוד איתן ובקומה זקופה נגד המתנכלים לעם היהודי, כשאלה היו מזויינים בטנקים, במכונות יריה, בגסטאפו ובתאי גזאים — קומתו של הלוחם ללא חת, שחה ונפלה, בפני מזימותיו האפלות של היו"ר. הצנחן לשעי-בר, שצנח לקווי האויב במלחמת העולם השנייה, יואל פלגי — ראש המשק של קופת חולים, נאלם דום. למי הם רוצים לספר שלא ידעו, שלא ראו, שלא שמעו — אם אמנם כך היה, הרי בוודאי ובוודאי שיש לפטר את כולם, להעביר את רובם לפנסיה מוקדמת ואת חלקם יש להעמיד לחקירה יסודית וכנראה גם למשפט, בתום החקירה.

אבירי האוויר הצח של ההסתדרות הכללית ידעו מלכתחילה כי מוטב להם שלא נשבו במחיצתם הטהורה והזכה רק בעקבות החלטתם של בתי המשפט הממלכתיים הורשינו להיכנס לדלת אמותיהם של הנביאים מגבעתיים (בן-אהרון) ועין-השופט (אהרון אפרת) ולתפוס את מקומותיו בקודש-הקודשים של הנציגות הנבחרת של מעמד הפועלים השכירים של מדינת ישראל. מה שמצאנו בהסתדרות הפחיד אפילו אותנו עצמנו. הייתי חבר ההסתדרות מגיל 18, חניכה של תנועה חלוי-צית (השומר-הצעיר) חבר קיבוץ, חניל במסגרת, הפרחת שממות" (חוות הגדנ"ע באר-אורה) — אף פעם לא תארתי לעצמי, עד כמה מופקר העובד השכיר, חבר ההסתדרות, לשרירות ליבם של עסקנים מפלגתיים, מושחתים וקהי-חושיים, עד שסיימתי את נאומי הראשון בוועד-הפועל וחזרתי לכסאי, כשהמזכיר-הכללי שולח מאחורי את אמירתו המפורסמת: "שמענו את החבר מסיס, שבא לזהם את האוויר בהסתדרות..."

חברי ההסתדרות הרוצים שארגונם ייצג אותם בנושאים הפשוטים והחיוניים של הגנת רמת חייהם, רווחתם בחוזה ובעתיד, קרנות הפנסיה שלהם ותנאי עבודתם במקומות עבודתם — צריכים לעשות הכל כדי שקופת-חולים תעלה ותולאם במסגרת שרות רפואי ממלכתי כללי וכולל וכדי שחברת-העובדים (שאניה "חברה" אלא אגודה עותמנית בעלת מניות וחוקה במאות אלפי חברות שונות) תהווה את רכושה האדיר ותחלק את מניותיה לכל חברי ההסתדרות, במסגרת של רי-ארגון מיידי.

כדי לטהר את האוויר בהסתדרות, יש להקים וועדת חקירה משפטית, עם מנגנון חקירה ומנגנון לבניית עדויות פומביות וסודיות, כדי שוועדה כזו תביא את מסקנותיה — בתום חקירה ארוכה יסודית וממושכת, בפני כלל חברי ההסתדרות ואת מימצאיה תמסור למנגנון התביעה הכללית המשטרה.

מי שהיה חבר בוועדה המרכזי של בן-אהרון — ידלן, אינו ראוי שייצג יותר את חברי ההסתדרות-כלל חברי הוועדה המרכזי, בחוזה ובעבר, צריכים להתפטר או להיות מפורטים מכל תפקידהם הצביריים, עד לסיום החקירה. מי שהוא היום חבר כנסת או שר — צריך להתרחק ולחיות מרוחק מתפקידו עד למסקנות המוסמכות של חקירה כזו.

אשר ידלן, צבי רכטר, אברהם עופר וכל מי שהחקי-רה הנוכחית, עוסקת בו, ימצאו אשמים או זכאים בפני בתי דין מוסמכים — לכל אלה אין כל קשר, כיום, עם התפקיד הקשה המוטל על חברי ההסתדרות: טיהור האוויר בה והיסול מקורות הזיהום של המשק והארגון ההסתדרותי.

אלכס מסיס, ניו-יורק